

Tiểu Bé

Từ Tiểu Thất
p3104 edit♥



Literature

Mục Lục

[Chương 1: Tiểu Béo và Cao Dậy Phong](#)

[Chương 2: Mâu thuẫn](#)

[Chương 3: Khụ](#)

[Chương 4: Khụ khụ](#)

[Chương 5: Ở bên nhau](#)

Chương 1: Tiểu Béo và Cao Dật Phong

Tiểu Béo tên họ là Hình Tuyết, biệt danh “Tiểu Béo” là do Cao Dật Phong đặt cho cô, đương nhiên đối với anh mà nói xem như là xưng hô thân thiết. Nhưng dù nói thế nào, bởi vì Tiểu Béo là một từ hình ảnh mũm mĩm sống động dễ nhớ, bởi vậy nhanh chóng lan rộng giữa các bạn học, từ tiểu học đến sơ trung lại đến trung học, chưa từng ngoại lệ. Đương nhiên, nó cũng là âm hồn không tan như người nào đó — Cao Dật Phong lại là bạn học cùng lớp với cô mười một năm, thế cho nên khi đối mặt với Cao Dật Phong mười bảy tuổi, cô sẽ thường xuyên nhớ tới bộ dáng nhếch nhác hồi nhỏ của anh khi lăn lộn trên đất đánh nhau với người khác, còn có anh trốn học chơi bòn, lúc tan học ngay cả mẹ anh cũng không nhận ra anh...

Ngừng lại, tội lỗi quá, hiện tại Cao Dật Phong người ta chính là một anh chàng đẹp trai phong vân toàn trường, mỗi ngày đều có nữ sinh nhìn anh si mê chảy nước miếng, quá khứ không hay ho này không thể nhắc tới.

Thế nhưng, vừa nghĩ đến mình biết quá khứ của Cao Dật Phong, Tiểu Béo luôn mơ hồ có cảm giác hưng phấn và thoả mãn, chỉ vào lúc này cô mới có thể cảm thấy bản thân mình đặc biệt với Cao Dật Phong, theo mức độ nào đó mà nói, hai người bọn họ xem như thanh mai trúc mã.

Thanh mai trúc mã, tưởng tượng đến từ này, Tiểu Béo liền cảm thấy hai má nóng lên. Cô thích Cao Dật Phong, vượt qua cái thích của tình bạn, về phần bắt đầu từ lúc nào, cô cũng không rõ ràng. Đây là bí mật chôn trong đáy lòng cô, nhưng bi kịch chính là, bí mật này đã bị không ít người biết được. Mẹ cô biết, bạn bè của cô biết, bạn cùng bàn cũng biết, ngay cả chủ nhiệm lớp...hình như cũng biết luôn...

May mắn may mắn, Cao Dật Phong không biết. Tiểu Béo thả lỏng thở phào nhẹ nhõm, cô trộm nhìn về phía Cao Dật Phong. Anh đang giảng bài cho một bạn học, để lại sườn mặt hoàn mỹ cho Tiểu Béo, đường nét rõ rệt, mũi cao thẳng, lông mày như mực tàu hơi nhướng lên, ánh mắt thông minh, nhưng hơi lộ ra vẻ sắc bén. Trên thực tế, Tiểu Béo cũng không biết làm sao thường thức ngũ quan của một người, thế nào nhìn là đẹp, thế nào lại là nhìn không đẹp, nhưng tổ hợp ngũ quan của Cao Dật Phong khiến cô cảm thấy anh hết sức đẹp trai, mỗi khi nhìn thấy đều làm cho người ta tim đập thành thịch. Ngay từ đầu cô cho rằng mình đã biết tình nhân trong mắt như Tây Thi, sau đó lại thấy ánh mắt của những nữ sinh khác nhìn anh, cô liền nhẹ nhõm, hoàn hảo, khá giống những người khác, chứng minh bản thân cô rất bình thường.

Tốc độ nói chuyện của Cao Dật Phong rất nhanh, đối phương hiển nhiên nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt. Tiểu Béo ăn không nói có mà lắc đầu cảm thán: anh chàng đẹp trai, cậu cho rằng người khác đều thông minh giống như cậu sao? Như người bình thường có được hay không!

Cao Dật Phong đột nhiên giương mắt nhìn về phía Tiểu Béo, cô trở tay không kịp, cuống quýt giơ sách lên che mặt, nhưng cô lại cảm thấy quyển sách này hoàn toàn không có tác dụng, ánh mắt của Cao Dật Phong dường như có năng lực xuyên qua từng trang sách, trực tiếp chiếu vào cô hiện ra nguyên hình. Tiểu Béo khẩn trương đến trợn trắng mắt, anh chàng đẹp trai, lực sát thương của cậu quá lớn!

Ánh mắt của Cao Dật Phong dừng ở trên tay Tiểu Béo một giây, anh cong khoé miệng nở một nụ cười khó có thể nhìn ra.

Trong giờ tự học, Tiểu Béo nhận được tin nhắn của Cao Dật Phong, chỉ có một dấu chấm hỏi. Người này gửi tin nhắn đến đều là lời ít ý nhiều, có đôi khi đơn giản đến mức Tiểu Béo phải lãng phí số lượng lớn tế bào não để đoán anh muốn biểu đạt cái gì. Vẫn là câu nói kia, cậu cho là người khác đều thông minh như cậu sao!

Lần này hiếm thấy, Tiểu Béo từ dấu chấm câu đơn giản kia đã đọc hiểu ý tứ của Cao Dật Phong, nhưng cô quyết định giả ngốc, cái này cô trái lại rất thành thạo, dùng lời nói của Cao Dật Phong chính là, cô đã đủ ngốc nghếch, bản chất diễn xuất tự nhiên tuyệt đối không có áp lực.

Vì thế Tiểu Béo trả lời: bữa tối tớ muốn ăn thịt kho tàu.

Câu trả lời lạc đề này hiển nhiên là nói sang chuyện khác, Cao Dật Phong không vạch trần cô, mà theo lời của cô mà trả lời: bữa tối sao? Quả nhiên khẩu vị nặng . = =.

Tiểu Béo: biệt danh của tớ không phải là hư danh.

Cao Dật Phong: thực ra, cậu không mập.

Tiểu Béo cầm di động hơi run rẩy, lời này có ý gì? Chỉ là đang an ủi cô sao? Tiểu Béo gõ đầu, định thần lại, sau đó từ câu trần thuật đơn giản này cô không phát hiện một chút giọng điệu mờ ám, quả nhiên là cô suy nghĩ quá nhiều.

Khinh bỉ mình một phen, Tiểu Béo trả lời: trợn mắt nói dối không dễ dàng, cảm ơn cậu an ủi tớ .^_^.

Cao Dật Phong: cậu chỉ là có một chút hùng tráng.

Tiểu Béo:

Cô biết thằng nhóc này không giữ được lời gì hay. Điều khiến người ta giận sôi lên chính là, anh có thể tìm được từ chính xác lại đồng thời khiến người ta ghen lời để đả kích bạn, ví dụ như —— hùng tráng!

Tiểu Béo không thể không thừa nhận, đối lập với nữ sinh bình thường, cô quả thật “hùng tráng” một chút. Béo của cô không phải đến từ mỡ thừa, mà là cơ thể rắn chắc khoẻ mạnh mang đến cảm giác mượt mà, hơn nữa chiều

cao một mét sáu tám, đứng ở giữa đám nữ sinh luôn khiến người ta có áp lực.

Bởi vậy, nói tóm lại, Tiểu Béo không hề bất mãn với dáng người của mình, cô chỉ ai oán sao mình lại không sinh ra vào đời Đường.

Lúc tan học, hai người cùng nhau đẩy xe đạp đi ra ngoài, Cao Dật Phong giống như khối hình người nam châm thu hút ánh mắt của các nữ sinh trên đường, trong lòng Tiểu Béo vừa vui vẻ vừa đau buồn, ở ngoài mặt lại làm bộ như rất bình tĩnh mà trêu ghẹo anh: “Ôi chao, sức hấp dẫn quá lớn cũng làm người khác lo âu.”

Cao Dật Phong đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn Tiểu Béo chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc.

Bị người mình thích nhìn chăm chăm như vậy, cả người Tiểu Béo không dễ chịu, cô chột dạ sờ ót, “Sao không đi? Xe hỏng à?”

“Không, tớ cứ tò mò, đối với những người có sức hấp dẫn lớn như vậy, cậu sẽ không bày tỏ chút nào à?”

Trái tim Tiểu Béo trùng xuống, chẳng lẽ anh phát hiện cái gì? Cô khẩn trương nhìn Cao Dật Phong, nuốt nước miếng, lại vẫn không nói gì.

Cao Dật Phong có chút dở khóc dở cười, “Này, tớ chỉ đùa chút thôi, có thể đừng dùng ánh mắt như thế nhìn tớ không? Tớ biết cậu muốn ăn thịt kho tàu!”

Tiểu Béo nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên vẫn là mình quá nhạy cảm, Cao Dật Phong người này nếu không nói lung tung ngày nào thì ngay cả ngủ cậu ta cũng không yên.

Bởi vì thần kinh quá thả lỏng, Tiểu Béo nhất thời sơ suất, thuận miệng nói: “Thực ra...” Vừa mới nói hai chữ này, cô đột nhiên hoảng sợ, đem câu kể

tiếp muốn thốt ra nuốt trở về.

Cao Dật Phong không hề muốn buông tha cho cô, “Thực ra cái gì? Thực ra cậu thèm thường tớ đã lâu, đúng hay không?”

Quả thật có ý tưởng, nhưng còn chưa đến nỗi thèm thường mà... Mồ hôi, cái gì và cái gì chứ, Tiểu Béo gãi đầu, kéo suy nghĩ trở về, vẻ mặt bí hiểm, “Thực ra, tụi mình quá quen thuộc, tớ không có cách nào xuống tay.”

Cao Dật Phong cười vui vẻ, “Tớ cũng không biết xuống tay thế nào.”

“Cao Dật Phong không thích Hình Tuyết” đây là kết luận đã được Tiểu Béo chứng minh nhiều lần, bởi vậy hôm nay lại đưa ra kết luận này nữa, nhưng nó vẫn chưa khiến Tiểu Béo cảm thấy chán nản, cô ngược lại thấy bình tĩnh hơn. Trong ý thức của cô, mặc dù mỗi ngày ở cùng với Cao Dật Phong, nhưng khoảng cách giữa bọn họ vẫn rất xa xôi, Cao Dật Phong có chỉ số thông minh cao, dáng dấp đẹp trai, phẩm chất tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng có chút gian trá và lời nói độc ác thì anh gần như hoàn mỹ, so với Tiểu Béo thì cô mờ nhạt hơn nhiều, từ trên người mình cô gần như không tìm thấy một ưu điểm ra hồn.

Từ trước đến nay cô không chờ mong thái độ của Cao Dật Phong, đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy thất vọng. Buổi tối, Tiểu Béo thấy thoải mái vì được ăn thịt kho tàu ngày đêm mong nhớ, cô lại vô tâm mà cùng làm bài với Cao Dật Phong. Nhưng anh dường như có chông chất tâm sự, nhìn chăm chăm đề ôn tập ở trước mắt mà ngăn người suốt, cuối cùng anh đẩy bài ôn tập đến trước mặt Tiểu Béo, “Cậu làm giúp tớ đi.”

Sau khi Tiểu Béo trải qua mười một năm làm nô dịch của Cao Dật Phong, cô đã cúi đầu nhẫn nhục, hoàn toàn chăm chỉ làm bài cho anh, đương nhiên, thành tích lý hoá của cô, toàn bộ đặt trên người Cao Dật Phong.

Tiểu Béo vừa sao chép đáp án vào bài tập của Cao Dật Phong vừa hỏi: “Cậu sao thế?”

Cao Dật Phong buồn bực đáp: “Nói cậu cũng không hiểu.”

Tiểu Béo nói: “Nói một chút đi.”

Cao Dật Phong lười biếng nói có lệ: “Sắp thi cấp ba, áp lực rất lớn.”

Tiểu Béo: “Cậu vẫn cho rằng tớ quá ngốc, ngay cả điều này cũng không hiểu sao?”

Cao Dật Phong: “Cậu...ngốc nghếch!”

Tiểu Béo: “...”

Chương 2: Mâu thuẫn

Sắp thi cuối kỳ, vì để chuẩn bị vào năm cuối, các học sinh lớp 11 đều khẩn trương bận bịu, đương nhiên trong đó không bao gồm Cao Dật Phong. Có một số người chỉ số thông minh quá dư, không cần tốn sức lực gì mà cũng có thể thi được thành tích tốt, đối với học sinh như vậy, rất nhiều giáo viên chẳng muốn quản, muốn quản cũng không được, hy vọng duy nhất của bọn họ chính là những học sinh giỏi này đừng làm hư những học sinh khác.

Lúc này Cao Dật Phong đang chơi bóng trong giờ tự học thể thao, có một anh chàng giỏi tìm cơ hội muốn giới thiệu bạn gái cho Cao Dật Phong, anh cầm bóng rổ, thở từng hơi, cười nói: “Ý tốt của cậu tớ xin nhận, nhưng mà tớ đã có bà xã.”

Dù sao Cao Dật Phong cũng coi như là ngôi sao, bởi vậy chuyện này lan truyền ra ngoài với tốc độ kinh người, mặc dù sắp đến kỳ kiểm tra nhưng tin đồn vẫn nhiệt tình không giảm, hơn nữa mọi người cùng hợp sức hợp lòng suy đoán, nữ sinh kia cũng bị mọi người đào bới ra, nữ sinh mũm mĩm nhất trong lớp vinh dự trở thành bạn gái tin đồn của Cao Dật Phong.

Nữ sinh này tên là Lý Hoan Hoan, chính cô cũng không hiểu, tuy rằng cô rất chờ mong có chút liên quan với Cao Dật Phong, nhưng trên thực tế... thật không có a! Lý Hoan Hoan thành thật giải thích với mọi người, càng bôi càng đen.

Ngày hôm sau, Tiểu Bé cũng nghe nói chuyện này.

Khi gương mặt của Đồng Trác vừa tiếc nuối lại hưng phấn mà kể lại “chuyện của Cao Dật Phong và Lý Hoan Hoan không thể không nói”, phản ứng đầu tiên của Tiểu Bé là chẳng có phản ứng gì.

Cao Dật Phong có bạn gái, sao cô lại không biết?

Trong lòng Tiểu Béo không biết có mùi vị gì, không chỉ là ghen tị, mà càng...thất vọng hơn. Cô và Cao Dật Phong như thế nào, coi như là bạn bè, chuyện bạn gái thế này, vì sao anh không nói với người bạn này chứ? Là không tin cô? Hay là nói quan hệ của bọn họ kỳ thật vốn không tốt như cô tưởng tượng? Từ trước đến nay là cô tự mình đa tình?

Càng nghĩ càng khó chịu, sắc mặt của Tiểu Béo cũng ngày càng khó coi. Đồng Trác tưởng rằng cô buồn vì Cao Dật Phong không thích cô, nên có lòng tốt an ủi cô hồi lâu, Tiểu Béo không muốn lãng phí thời gian ôn tập của Đồng Trác, cho nên dứt khoát xin nghỉ ốm về nhà. Cô giáo lo lắng cô về nhà một mình, đúng lúc Cao Dật Phong xung phong nhận việc đưa cô về nhà.

Cao Dật Phong hiển nhiên không biết rõ ràng tin đồn lan nhanh với mức độ thay đổi chóng mặt, cho nên lúc này anh còn chưa biết mình đã trở thành nhân vật chính của một tin tức nào đó, lại càng không hiểu mình và Lý Hoan Hoan có chuyện gì không thể không nói, đương nhiên, anh cũng không biết tâm tình lúc này của Tiểu Béo, anh cho rằng cô có áp lực lớn vì sắp đến kỳ thi.

Dọc đường đi, Cao Dật Phong dùng toàn bộ bản lĩnh để chọc cười Tiểu Béo, nếu là thường ngày, cô đã sớm chịu không được, cười đến mức khi ngồi xe vẫn chưa cười xong, nhưng hôm nay Tiểu Béo vẫn đưa ra khuôn mặt bình tĩnh, không cười cũng không nói.

Cao Dật Phong hơi sốt ruột, “Rốt cuộc cậu sao thế?”

Tiểu Béo nhìn không chớp mắt, “Không có việc gì.”

Cao Dật Phong: “Tiểu Béo, chúng ta không phải là bạn bè sao?”

“Khó nói.”

“...”

Cao Dật Phong vì một câu “Khó nói” của Tiểu Béo mà buồn rầu, thái độ đột nhiên thay đổi của cô nàng ngốc kia làm cho anh không mò ra đầu mối, anh suy nghĩ về vấn đề này khi ở trường thi, Tiểu Béo rốt cuộc làm sao vậy? Cô là người rất coi trọng nghĩa khí, không đến mức dễ dàng nói ra không phải bạn bè, trừ phi, trừ phi...

Cao Dật Phong gần như muốn vỗ bàn cười to, nhất định là Tiểu Béo sinh ra ý tưởng gì đó vượt qua tình bạn với anh, nhất định là như vậy! Ha ha ha, Tiểu Béo, anh đây quyết định theo em, ngàn vạn lần đừng khách sáo với anh...

Giáo viên tại trường thi nhìn thấy Cao Dật Phong cười ngây ngô mà âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm đề thi lần này nhất định rất biến thái.

Tiểu Béo vẫn phớt lờ Cao Dật Phong, hai người không thi cùng trường thi, nhưng mà Lý Hoan Hoan và Cao Dật Phong lại thi cùng nơi, trường thi F đăng thành tích, Cao Dật Phong vinh viễn đứng đầu, từ góc độ này mà nhìn, anh là Lý Hoan Hoan thật đúng là xứng đôi.

Tiểu Béo cảm thấy Cao Dật Phong hẳn là không cần mình, con người anh như vậy sẽ không thiếu bạn bè, hơn nữa hai người bọn họ rốt cuộc có phải là bạn bè thật sự không, hừ hừ.

Huống chi, hiện tại người ta thăng quan tiến chức thuận lợi mà ôm mỹ nhân về!

Bởi vậy khi Tiểu Béo đau buồn ghen tị, tâm trạng cô phức tạp vừa lúc trông thấy Cao Dật Phong, phản ứng đầu tiên của cô là xoay người bỏ đi. Chỉ còn một môn tiếng Anh, cô cũng không muốn vì anh mà phá hỏng tâm trạng, mặc dù tâm trạng của cô đã bị phá hỏng rồi.

“Này, Tiểu Béo.” Cao Dật Phong gọi cô lại.

“Đừng gọi tớ là Tiểu Béo.”

“À, tiểu mỹ nữ!”

“...”

Tiểu Béo cầm hộp đựng cơm, không kiên nhẫn, “Tớ muốn ăn cơm, cậu có chuyện gì?”

“Tớ có chuyện muốn nói.”

“Không phải cậu đang nói sao?”

Cao Dật Phong không nói gì, kéo Tiểu Béo đến một chỗ ẩn náu, anh nhìn chăm chăm Tiểu Béo ngoắc cô, cố gắng dùng ánh mắt sắc bén của mình ép người.

Tiểu Béo khẩn trương, không biết rốt cuộc anh muốn nói cái gì.

“Tiểu mỹ nữ.”

“...Hay là gọi Tiểu Béo đi.”

“Tiểu Béo.”

“Uhm?”

“Cậu thích tớ.”

“!!!”

Tiểu Béo không biết anh từ đâu mà nhìn ra, rõ ràng cô che giấu rất tốt. Mặc dù Cao Dật Phong nói ra sự thật, nhưng cô theo bản năng mà thốt ra: “Cậu nói bậy!”

“Thật không?” Cao Dật Phong nghiêng đầu nhìn cô, “Không thì vì sao cậu muốn làm bạn của tớ? Có phải muốn bồi dưỡng quan hệ về phương diện khác hay không, ví dụ như...uhm, người yêu?” Cao Dật Phong nắm chặt

quả đấm, trong lòng hô to nhiều lần: nói “phải” đi, đồ ngốc! Không muốn nói chuyện, gật đầu cũng được...

Tiểu Béo đột nhiên có cảm giác không còn chỗ che giấu, giữa hai người trầm mặc một hồi. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện, sở dĩ Cao Dật Phong nói vậy là vì sinh ra hiểu lầm đối với lời nói và việc làm của cô, mà không thật sự nhìn ra gì. Bởi vậy cô lại có chút lo lắng, tăng thêm can đảm nâng cằm nói: “Tế bào não của cậu nhiều quá không có chỗ dùng sao? Suy nghĩ lung tung gì đó? Sao tớ lại nhìn trúng cậu? Tớ trốn cậu còn không kịp đó!” Được rồi, câu cuối cùng miễn cưỡng là nói thật.

Cao Dật Phong kinh ngạc, “Cậu...nói thật?”

Tiểu Béo kiên định gật đầu, “Nói thật.”

“Vì sao?”

“Ồ,” Tiểu Béo ra vẻ nặng nề mà lắc đầu, “Tớ cảm thấy cậu chưa phải là một người bạn tốt, về phương diện cụ thể nào không tốt, tự cậu về suy nghĩ lại đi.” Nói xong cô xoay người bỏ đi, đi thật xa mới phát hiện, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, chân còn hơi phát run.

Chương 3: Khụ

“Suy nghĩ lại” của Cao Dật Phong khiến Tiểu Béo bất ngờ.

Ra khỏi trường thi, cô có chút thoải mái, dù sao cô cũng giỏi tiếng Anh, điểm khoa học tự nhiên đáng thương kia chỉ trông cậy vào tiếng Anh để bù vào thôi. Mới vừa trở lại lớp học, chủ nhiệm lớp hấp tấp đi tới, vừa thấy Tiểu Béo liền hỏi: “Hình Tuyết, em có biết Cao Dật Phong ở đâu không?”

“Ơ, em và cậu ấy không thi chung trường...”

“Cô biết, nhưng mà em ấy không đến thi.”

Tiểu Béo cảm thấy như bị gõ một gậy trên đầu, cô bực bội nói, “Cậu ấy sao vậy ạ?”

“Cô không rõ lắm, di động không ai tiếp. Cô lo em ấy xảy ra chuyện gì, nếu không tìm được, cô chỉ có thể liên lạc với phụ huynh của em ấy.”

Vừa nghe nói đến phụ huynh, Tiểu Béo không khỏi rùng mình. Bố của Cao Dật Phong tính tình nóng nảy, từ trước đến nay dạy dỗ con trai đều dùng bạo lực để giải quyết. Tiểu Béo vội vàng ngăn lại, “Cô Vương, để em giúp cô tìm trước, nếu lại không tìm thấy thì cô hãy nói cho gia đình của cậu ấy.”

“Một tiếng nữa thôi.”

“Vâng ạ.”

Cô giáo đi rồi, Tiểu Béo gọi cho di động của Cao Dật Phong, mới vang hai tiếng thì đã tiếp máy, trong di động truyền đến tiếng say khướt, “A lô?”

“Cao Dật Phong, cậu uống rượu hả?”

“A lô? Tiểu Béo?”

“Ừ, là tớ, cậu đang ở đâu?”

“Tớ không biết.”

“...”

Cao Dật Phong ở trong một quán bar nhỏ hẻo lánh. Anh nằm sấp trên bàn, nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mắt, cười dịu dàng, ánh mắt mê ly.

Tiểu Béo vừa vào cửa thì đã thấy anh, trái tim của cô như bị điện giật một cái, từ từ đi tới.

Làm gì chứ, Tiểu Béo nói với chính mình, làm gì mà quá tích cực thế. Trong tình bạn hơn mười năm của cô và Cao Dật Phong, cho dù anh có chuyện, anh không nói, đương nhiên anh có lý do không thể nói, cô không biết, không có nghĩa là cô không tin. Ngoại trừ chúc phúc thì cô còn có thể nói gì? Giận hờn cũng chẳng đi tới đâu...

Khinh bỉ mình một hồi, Tiểu Béo đi qua. Cao Dật Phong hí mắt cười với cô, thấp giọng gọi “Tiểu Béo” nhiều lần.

Đối với thanh âm của Cao Dật Phong, sức chống cự của Tiểu Béo là số không, tiếng nói trầm thấp trong trẻo này sau khi cố ý hạ thấp lại có ma lực hồn xiêu phách tán, Tiểu Béo không uống rượu, nhưng cô cảm thấy mình cũng say.

Tiểu Béo đi qua nhẹ nhàng đẩy anh một cái, “Cao Dật Phong, chúng ta đi thôi.”

Cao Dật Phong không mượn rượu làm càn, ngoan ngoãn đứng lên, tùy ý để Tiểu Béo dìu đi, khi hai người đang muốn rời đi, người phục vụ không vui, “Tính tiền...”

Tiểu Béo cười xin lỗi, ban nãy toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt trên người Cao Dật Phong. Cô vừa định hỏi bao nhiêu tiền, Cao Dật Phong lại rất có khí phách mà đặt ví tiền trên quầy bar, “Tự lấy đi.”

Tiểu Béo dở khóc dở cười lấy tiền trong ví đưa cho người phục vụ, sau đó nhét ví vào trong túi quần của Cao Dật Phong, tay còn chưa rút ra, Cao Dật Phong lại đè tay cô, cười đến xinh đẹp, “Đừng sờ loạn!”

Tiểu Béo, “...” Vốn không có tâm tư này, nhưng ngài đè một cái như vậy, tôi không sờ cũng không được...

Cao Dật Phong say rượu là một chuyện hài, tửu lượng của anh rất tốt, uống rượu không dễ say, Tiểu Béo không biết lần này anh uống bao nhiêu, cũng không biết anh còn lại mấy phần lý trí, cô chìa một ngón tay ra thử anh, “Đây là mấy?”

Cao Dật Phong cười cười, không trả lời mà lại nắm tay cô. Tiểu Béo rút ra nhưng không được, sức lực của anh rất lớn. Có lẽ là vì uống nhiều, lòng bàn tay của anh thật nóng, vì vậy gương mặt của Tiểu Béo cũng bắt đầu nóng theo.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường mà không có đích đến. Tiểu Béo rất may mắn Cao Dật Phong không uống đến nỗi hai chân mềm nhũn ra, bằng không cô thật không biết làm sao đưa anh về. Cao Dật Phong chỉ uống đến mức đầu óc không rõ ràng, anh nắm tay Tiểu Béo cảm rằm lấm bầm, Tiểu Béo cũng ừ hử trả lời, hận không thể nhét anh vào trong túi rồi nhanh chóng công trở về.

Cao Dật Phong đột nhiên dừng lại, nhìn Tiểu Béo một cách nghiêm túc, “Tiểu Béo, tớ xin lỗi.”

“Hử?”

Cao Dật Phong: “Tớ làm rất nhiều chuyện không tốt đối với cậu.”

“Ví dụ như?”

“Tớ không phải người bạn tốt.”

Tiểu Béo thật áy náy, “Không phải, hôm đó tớ chỉ nói đùa thôi, cậu, cậu đừng tưởng thật.”

“Thật sao?”

“Người nên xin lỗi là tớ, tớ quá nhỏ nhen.”

“Tiểu Béo.”

“Hử?”

Cao Dật Phong thì thào gọi Tiểu Béo, đột nhiên kéo cô vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm lấy.

Động tác này bất ngờ và mạnh mẽ, Tiểu Béo không kịp phản ứng đã rơi vào trong lồng ngực của Cao Dật Phong. Chỉ là một cái ôm, cô lại cảm thấy mình như bị anh vây quanh, trong ngực của anh, bờ vai của anh, cánh tay của anh...hơi thở của anh.

Tiểu Béo nhắm mắt lại, có chút mê muội.

Cao Dật Phong tựa sát bên tai cô, dùng cằm nhẹ nhàng cọ cổ cô. Anh dịu dàng nói: “Tiểu Béo, đừng ghét tớ.”

“Ừ, không ghét.”

“Đừng tránh tớ.”

“Ừ, không tránh.”

“Tiểu Béo...”

“Tớ nói này,” Tiểu Béo đẩy anh, “Cái kia ấy, nam nữ thụ thụ bất thân...”

Cao Dật Phong cười ha ha lặp lại: “Nữ...thụ...bất...thân?”

Ách, miễn cưỡng coi như đúng? Tiểu Béo gật đầu, đối với người uống rượu không thể yêu cầu quá cao.

Cao Dật Phong buông Tiểu Béo ra, nhìn cô chăm chú, anh nhoẻn miệng cười, “Nữ gầy, không hôn. Nữ béo, có thể hôn?”

“Hả?”

Không đợi cô phản ứng, Cao Dật Phong đã cúi đầu, nhanh chóng đặt một nụ hôn trên môi cô.

Chương 4: Khụ khụ

Tiểu Béo mất ngủ.

Khuôn mặt say mê, ánh mắt dịu dàng của Cao Dật Phong, chúng cứ phát lại tới tới lui lui ở trước mắt cô. Nụ hôn bất ngờ chưa kịp đề phòng kia dường như vẫn còn lưu luyến ở môi cô. Tiểu Béo bất giác sờ khoé miệng, nằm trên giường cười ngây ngô.

Sau khi cười xong, Tiểu Béo lại phiền muộn. Cao Dật Phong quả thực hôn cô, nhưng anh uống rượu, việc làm của con ma men có thể tưởng thật sao? Hơn nữa anh vốn có bạn gái a, anh và Lý Hoan Hoan...

Nghĩ đến đây, Tiểu Béo đột nhiên giật mình một cái, Cao Dật Phong có bạn gái, cô không thể làm người thứ ba.

Tiểu Béo hối hận mình không né tránh nụ hôn vừa rồi. Nhưng không tệ, dù sao Cao Dật Phong uống rượu, ngày mai mình chỉ cần làm bộ chưa xảy ra chuyện gì là được rồi. Cao Dật Phong và Lý Hoan Hoan mới là một đôi chân chính môn đăng hộ đối, nam tài nữ sắc, như hình với bóng.

Đêm nay Tiểu Béo ngủ không ngon. Trong tâm trạng hâm mộ ghen tị và không biết làm sao, cô nặng nề đi ngủ, cả đêm cô đều nằm mơ, trong mộng Cao Dật Phong cầm cây gậy lớn đuổi theo đánh cô, cô liều mạng chạy trốn, may mắn đến cuối cùng không bị đuổi kịp, nhưng cô cũng quá mệt mỏi, khi tỉnh lại toàn thân đau nhức, hiển nhiên là kết quả của bấp thịch quá căng cứng.

Tiểu Béo oán hận mà duỗi tay, nghĩ thầm rằng Cao Dật Phong thật là âm hồn không tan, ngay cả trong mộng cũng không tha cho cô!

Lúc này, mẹ gõ cửa phòng của cô, “Tiểu Tuyết, vừa rồi Cao Dật Phong gọi đến, hỏi con thức dậy chưa.”

“À, nói con chưa dậy.”

“Vô nghĩa.”

“...”

Tiểu Béo trở về giường nằm, mở di động, quả nhiên nhìn thấy tin nhắn của Cao Dật Phong: Tiểu Béo tới nhà tớ.

Tâm trạng của Tiểu Béo phức tạp, không biết tiếp theo nên đối mặt với Cao Dật Phong như thế nào. Cô rất sợ mình không nhẫn nại được, sau này ngay cả bạn bè e rằng hai người cũng không làm được.

Cô ở trên giường ngẩn ngơ một hồi, tin nhắn của Cao Dật Phong lại tới: cô bé ngốc, còn chưa dậy à?

Không để ý tới anh.

Cao Dật Phong: tớ có chuyện muốn nói.

Tiểu Béo do dự mà trả lời: nói.

Cao Dật Phong: cậu lại đây.

Tiểu Béo: hôm nay tớ còn có việc, cậu nói đi.

Cao Dật Phong: muốn nghe chuyện của Cao Dật Phong và Lý Hoan Hoan không thể không nói với người khác không?

Tiểu Béo dùng tốc độ chưa từng có trước nay mà ăn xong bữa sáng, rồi nhanh chóng đến nhà của Cao Dật Phong. Nhà của bọn họ cách nhau rất gần, chạy xe đạp chưa đến mười phút.

Cao Dật Phong đang tía cây trong phòng khách, anh mặc quần áo ở nhà, có vẻ thanh thản mà tùy ý. Năng sớm từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mạ trên người anh một lớp ánh sáng thanh khiết, người kia trong vầng sáng đẹp như thiên sứ, không giống như ở nhân gian.

Tiểu Béo nhìn mà hơi ngẩn ngơ.

Cao Dật Phong ngẩng đầu cười với cô, tươi cười rục rờ sáng lán như hoa, “Cậu đã đến rồi.”

Tiểu Béo cười cứng nhắc.

“Ngồi đi.” Cao Dật Phong nói xong, đứng lên rót một ly nước cho cô. Anh nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của Tiểu Béo, “Tối qua không ngủ ngon à?”

Tiểu Béo dựa vào sofa, nhắm mắt lại. Cô phát hiện khi đối diện với Cao Dật Phong, cô không thể nói chuyện như bình thường. Tiểu Béo: “Tớ nằm mơ gặp ác mộng.”

Cao Dật Phong ngồi bên cạnh cô, “Mơ thấy gì?”

Tiểu Béo: “Tớ mơ thấy cậu cầm một cây gậy liễu mạng đuổi theo tớ.”

“Tiểu Béo, cậu là đồ lưu manh!”

“...” Tiểu Béo nghĩ tới nghĩ lui không hiểu mình lưu manh chỗ nào, cô đành phải tức giận đánh trả, “Cao Dật Phong, cậu mới là lưu manh!”

Cao Dật Phong cười nói: “Thật sao? Hôm qua có phải tớ làm chuyện gì lưu manh với cậu không? Cần tớ chịu trách nhiệm không?”

Tiểu Béo mở to mắt hơi khẩn trương nhìn Cao Dật Phong, không rõ ý tứ trong lời nói của anh. Vì tránh để sự việc biến thành phức tạp hơn, cô vẫn quyết định phủ nhận, “Không.”

Cao Dật Phong nướng mày, “Phải không, rất tiếc a.”

Tiểu Béo đành phải chuyển đề tài: “Cậu không phải nói, cậu và Lý Hoan Hoan...”

Cao Dật Phong bất đắc dĩ, “Cậu cũng nghe nói đúng không? Thật kỳ lạ, tớ và cậu ấy làm sao lại dính vào nhau, óc tưởng tượng của quần chúng quả thực rất đáng sợ.”

Trong đầu Tiểu Béo có dấu chấm hỏi, “Ồ, hai cậu không phải...”

Cao Dật Phong nhú mày, “Không phải đâu, cậu cũng tin à?”

Ách, hình như mình hơi hèn mọn? Tiểu Béo im lặng câm miệng.

“Nhưng mà,” Cao Dật Phong thở dài, “Tớ thật sự nói với người khác tớ có bà xã.”

“Ồ, bà xã?” Tiểu Béo nhất thời phục hồi tinh thần, bà xã hình như nghiêm trọng hơn một chút?

“Ừ, bà xã.” Cao Dật Phong mỉm cười, ngồi sát một tí, vô cùng thân thiết ôm bờ vai của Tiểu Béo, thần bí nói, “Có muốn biết ai là bà xã của tớ không?”

Tiểu Béo muốn tránh, nhưng cánh tay của Cao Dật Phong giống như là cây mây quấn lấy cô.

Cao Dật Phong giục cô, “Có muốn không?”

Tiểu Béo khẩn trương nuốt chút nước miếng, “Ai, ai thế?”

“Là...” Cao Dật Phong nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Tiểu Béo, cười, “Cậu nghĩ là ai?”

“Tớ, tớ không biết.” Hiện tại đầu óc của Tiểu Béo rất hỗn loạn, cô hoảng hốt cảm thấy bắt được gì đó, nhưng lại không tìm ra đầu mối. Khoảng cách giữa hai người gần quá, làm cho nhiệt độ máu trong đầu cô không ngừng tăng lên, cái này khiến cho năng lực suy nghĩ của cô giảm đến mức thấp nhất.

Cao Dật Phong dùng thanh âm trầm bổng, chậm rãi, như dụ dỗ mà hỏi han: “Hoặc là, cậu hy vọng là ai?”

Tiểu Béo khẩn trương đến mức nói không được, hé miệng, “Tớ...”

Lời cô còn chưa nói xong, Cao Dật Phong đã ngắt lời cô trước một bước, “Chúc mừng cậu trả lời đúng! Được bốn soái thưởng hôn một cái!” Nói xong, anh nhanh chóng hôn lên mặt cô một cái.

Tiểu Béo giống như bị điện giật trở thành người sống đời sống thực vật.

Cao Dật Phong thấy cô không có phản ứng hồi lâu, anh khẽ bần một cái lên đầu cô, lắc đầu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Ngốc!”

Tiểu Béo chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ chưa mất đi, “Cao Dật Phong...”

Cao Dật Phong nâng cằm cô lên, chứng minh bằng cách hôn lên môi cô. Sau khi bốn phiến môi mềm mại chạm vào nhau, trong nháy mắt Tiểu Béo thông suốt. Cô hiểu được, hiểu được tất cả. Là như vậy, ha ha, hoá ra là như vậy. Cao Dật Phong thích Tiểu Béo!

Cao Dật Phong vừa chạm vào Tiểu Béo, lý trí đã bị ném vào thùng rác. Anh đặt cô trên sofa, một tay ôm sát thắt lưng cô, tay kia đè lại gáy của cô, không cho cô trốn tránh. Anh ngậm lấy đôi môi của Tiểu Béo, mơn trớn và mút nhẹ, Tiểu Béo rất khẩn trương, tùy ý Cao Dật Phong muốn làm gì thì làm.

Tiểu Béo bị hôn đến sắc mặt đỏ bừng, cô thở hồng hộc, Cao Dật Phong buông cô ra, thấp giọng cười, “Quả nhiên vẫn là trực tiếp một chút mới tốt.”

Gương mặt Tiểu Béo càng đỏ hơn, tưởng chừng như sắp thành trái cà chua.

Cô thế này, sao Cao Dật Phong lại thích chứ? Anh cúi đầu, dịu dàng liếm khoé môi của Tiểu Béo, “Tiểu Béo.”

“Hử?”

“Cậu còn chưa bằng lòng với tớ.”

“Bằng lòng cái gì?”

“Làm bà xã của tớ.”

“Ồ, không phải nên làm bạn gái trước sao?”

“Cuối cùng không phải cũng thế à.”

“Ồ.”

“Có bằng lòng hay không?”

“Tớ bằng lòng làm bà xã của cậu, ô...”

“Cao Dật Phong, cậu lấy di động của cậu ra đi.”

“...Cái đó, không phải di động.”

“Đó là cái gì?”

“Sau này cậu sẽ biết, tớ đi xối nước lạnh trước.”

“???”

“Đừng nhìn tớ như vậy, cậu muốn mang thai à?!”

“...”

Chương 5: Ở bên nhau

Tiểu Béo và Cao Dật Phong cứ như vậy mà ở bên nhau, mặc dù quá trình nhảy vọt, nhưng mà kết cục đủ viên mãn. Chẳng qua những ngày tiếp theo, Tiểu Béo không chỉ đón nhận tình yêu ngọt ngào, còn có nỗi khổ của cấp ba. Thi vào trường cao đẳng đối với Cao Dật Phong thật như ăn cơm, nhưng đối với Tiểu Béo thì không giống vậy, cũng may cô chăm chỉ học tập, thành tích cũng ổn định, nếu cứ phát huy như vậy, ít nhất có thể lên đại học bình thường. Nhưng ai không muốn thi tốt một chút chứ? Nhất là... Tiểu Béo nhìn Cao Dật Phong bên cạnh, anh sáng chói như vậy, cô luôn muốn mình lên cao một chút, vậy mới có thể xứng đôi với anh chứ?

Cao Dật Phong nghĩ xa hơn Tiểu Béo. Anh cho rằng mình và Tiểu Béo có thể không cùng trường đại học, nhưng phải ở chung thành phố, nếu điểm của Tiểu Béo cao một chút, lựa chọn cũng nhiều hơn. Vả lại Tiểu Béo của anh vốn không nhạy bén, bằng cấp cần tốt hơn một chút, bằng không sau này cô sẽ mất tự tin. Con người của Tiểu Béo thoát nhìn hơi ngốc, kỳ thật tâm tư nặng nề, lòng tự trọng cũng mạnh mẽ.

Vì thế Cao Dật Phong lập ra kế hoạch học tập vượt qua cấp ba cho Tiểu Béo, ngay cả kỳ nghỉ hè của lớp 11 cũng không tha. Ngày thứ hai sau khi Tiểu Béo được thổ lộ, cô đã bị Cao Dật Phong xách đi học lớp bổ túc. Nói chuyện yêu đương nói thành thế này, Tiểu Béo cũng không biết nói gì mới phải.

Lớp học bổ túc trong kỳ nghỉ hè, lại có thêm Cao Dật Phong phụ đạo tỉ mỉ chu đáo ở mọi chỗ, Tiểu Béo cảm thấy kết quả học tập của mình quả thật có tiến bộ, chí ít làm bài nhanh hơn trước kia. Cô rất vui, Cao Dật Phong càng vui hơn cô, anh ôm cô lại hôn cô.

Tiểu Béo và Cao Dật Phong vai kề vai ngồi ở trước thư viện ngắm hoàng hôn. Khai giảng, các học sinh đều biết quan hệ của hai người họ, Cao Dật Phong luôn luôn không lảng tránh chuyện này, lại càng không phủ nhận. Nhưng mà trường học cấm yêu sớm, chủ nhiệm lớp không có cách làm khó dễ Cao Dật Phong nên chỉ còn cách tìm Tiểu Béo nói chuyện, kết quả Tiểu Béo dựa theo lời Cao Dật Phong dạy cô, đỏ mặt nói với cô giáo: tụi em không phải đang nói chuyện yêu đương, tụi em đã đính hôn.

Chủ nhiệm lớp rất phẫn nộ, lại bị Cao Dật Phong làm hỏng một học trò!

Cao Dật Phong ôm vai Tiểu Béo, dùng cằm nhẹ nhàng cọ đỉnh đầu của cô, nhắm mắt mỉm cười. Tóc của Tiểu Béo thật mềm, mềm đến mức có thể đi vào lòng người.

Hiện tại đã tan học từ lâu, khuôn viên trường vắng vẻ, cho nên hai người bọn họ mới dám làm càn như thế. Nói chính xác hơn, là Tiểu Béo mới dám làm càn như vậy —— Cao Dật Phong vẫn luôn làm càn.

Vầng thái dương sắp bị nuốt chửng, ánh nắng chiều như lửa, tia sáng màu vàng vấy đầy khuôn viên trường.

Cao Dật Phong dịu dàng nói: “Tiểu Béo, sau này phải vĩnh viễn cùng anh ngắm hoàng hôn.”

“Cao Dật Phong, chủ đề tăng tốc của lớp vật lý, anh có thể giảng lại cho em nghe được không?”

“...”

Cao Dật Phong phải thừa nhận, tuy rằng Tiểu Béo ngốc, nhưng ở phương diện phá hỏng bầu không khí, cô tuyệt đối có thiên phú không ai sánh bằng. Anh chịu đựng nổi xung động muốn bóp chết cô, cắn răng nói: “Không được.”

“Tại sao?”

Cao Dật Phong xoay mặt Tiểu Béo qua, giận dỗi hôn cô.

Tiểu Béo dốc sức giãy dụa, đùa cái gì thế, đây là trường học!

Cao Dật Phong dứt khoát đẩy cô ngã trên mặt đất, nghiêng người chặn cô lại. Hai chân và một tay của anh giữ lại Tiểu Béo, tay kia thì nắm lấy cằm cô, hôn môi cô kịch liệt. Ở phương diện này Tiểu Béo tuyệt đối không phải là đối thủ của Cao Dật Phong, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh giày vò. Hai người đang dây dưa, cách đó không xa truyền đến một tiếng gào to: “Các em ở lớp nào?”

Hai học sinh thân mật tại trường hợp công cộng vừa vắn bị phó hiệu trưởng bắt được, chuyện này nói lớn cũng không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, thế nhưng vị phó hiệu trưởng này rất phản cảm việc học sinh yêu sớm, nên định lấy hai người họ ra giết gà dọa khỉ. Bởi vậy hai người không những bị phó hiệu trưởng giáo huấn một phen, sau khi dẫn về lớp còn bảo cô chủ nhiệm phải gọi cho bố mẹ, hơn nữa gọi xong cho bố mẹ, còn phải thông báo phê bình trước toàn trường.

Tiểu Béo tròn tròn mắt, có nghiêm trọng như vậy không? Cao Dật Phong cũng rất buồn phiền, tuy rằng anh chẳng quan tâm đến chuyện này, chỉ là sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiểu Béo thì làm sao?

Lúc hai người trở về đều có chùng chất tâm sự. Nhanh chóng đến nhà của Tiểu Béo, Cao Dật Phong hỏi cô: “Người nhà của em có biết chuyện của tụi mình không?”

Tiểu Béo hơi ngượng ngùng, “Biết. Mẹ em nói, nếu em thi vào trường đại học tốt, thì đó là người đàn ông tốt.”

Cao Dật Phong thở phào nhẹ nhõm. Anh xoa đầu cô, “Vậy thì anh yên tâm. Chuyện này em đừng để ở trong lòng, thông báo toàn trường chính là tuyên

bố quyền sở hữu lẫn nhau của tụi mình với toàn trường.”

Tiểu Béo hỏi lại, “Anh thì sao? Người nhà của anh thấy thế nào?”

Cao Dật Phong vui vẻ, “Nhà của anh càng kỳ lạ hơn. Bố anh còn dạy anh làm sao dụ dỗ em.”

Tiểu Béo đen mặt ngay lập tức, rốt cuộc hiểu được tính cách thần kỳ của Cao Dật Phong là từ đâu ra.

Hai người cùng suy nghĩ, phát hiện tất cả lo lắng đều chỉ là dư thừa, vì thế họ vui vẻ quay về nhà tìm các mẹ. Mặc dù như thế, vẫn phải ăn nói với phó hiệu trưởng bên kia. Cao Dật Phong về đến nhà, cơm cũng chưa ăn, lén lút ló đầu vào thư phòng, “Bố, bố có thể giúp con một chuyện gấp không?”

Ngày hôm sau, bố của Cao Dật Phong mời mấy vị lãnh đạo trong trường ăn bữa cơm, quan hệ bạn bè giữa bố anh và hiệu trưởng rất tốt, bởi vậy các lãnh đạo đều nể tình đến đây, vị phó hiệu trưởng kia vừa mới chuyển đến trường, trong bữa ăn mới biết mối quan hệ này nên khó mà nói nặng.

Ông Cao kích động bắt tay phó hiệu trưởng, cảm khái muôn vàn lần, “Thằng nhóc thối tha kia cuối cùng đã có bà xã quản lý, tôi cũng yên tâm.”

Phó hiệu trưởng muốn nói lại thôi hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu, “Đúng vậy.”

Trận sóng gió này yên tĩnh đi xuống như vậy. Tuy rằng Cao Dật Phong vẫn không e dè gì, nhưng Tiểu Béo cẩn thận hơn nhiều, ở trường học kiên quyết không ở quá gần anh.

Cao Dật Phong đành phải hy vọng cuối tuần, một ngày học tập trôi qua, hai người bọn họ có thể ngồi bên hồ một lát, Tiểu Béo sẽ tựa trên vai anh ngây người, hoặc là nhắm mắt nghỉ ngơi. Mỗi khi đến thời gian này, Cao Dật

Phong sẽ cảm thấy thế giới này đặc biệt xinh đẹp, đương nhiên nếu anh có thể làm càn một chút thì sẽ đẹp hơn nhiều.

Tiểu Béo không hiểu ý nghĩ của Cao Dật Phong, chỉ là nhàn rỗi cùng anh nói chuyện phiếm, sau khi thi vào đại học em phải làm thế này, thế kia... Tổng kết, “Sau khi thi vào đại học tụi mình phải làm nhiều chuyện lắm!”

Trong đầu Cao Dật Phong hiện lên rất nhiều hình ảnh không thích hợp với trẻ em, “Đúng vậy, nhiều lắm!”

Tiểu Béo lại cảm thán: “Còn lại XXX ngày nữa sẽ thi đại học.”

Cao Dật Phong nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Đừng sợ.”

“Em không sợ, có anh mà!”

Cao Dật Phong vô cùng cảm động, anh chậm rãi cúi đầu xuống...

“Cao Dật Phong, anh giảng lại đề toán sau cùng của ngày hôm nay cho em đi, em nghe không hiểu.”

“...”

-HẾT-

Table of Contents

1. [Chương 1: Tiểu Béo và Cao Dậy Phong](#)
2. [Chương 2: Mâu thuẫn](#)
3. [Chương 3: Khụ](#)
4. [Chương 4: Khụ khụ](#)
5. [Chương 5: Ở bên nhau](#)

